

7

Als hij mij naar de branding tilt, voor de eerste keer,
herinner ik mij het golven in haar woordenvrije water
en een steek van verdriet om wat voorgoed voorbijging
trekt zo diep door mij dat het mijn wezenskern moet zijn:

wij komen voort en bestaan uit aangename pijn.
Hij zet mij op mijn wiebelbeentjes in de zee
en bij elke golf die aanrolt voegt zijn stem een
kleur toe aan het water, geuren aan de lucht.

Ik zie wat hij zegt, ik ruik wat hij bedoelt:
het schone en het ware worden alleen ervaren
door wie de naakte dingen aan te kleden weet,

en ik draag bij die gedachte ineens een gouden mantel.
Hij ziet het ook en tilt mij hoog boven zijn hoofd en ik kraai
naar mijn spiegelbeeld in het dikke glanzen van zijn oog.

Pieter Boskma

In: I In de wacht

Uit: Van de zoon en de zee

Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam (2019)

“wie de naakte dingen aan te kleden weet”